

Scénář k rozhlasové reportáži:

Vypracovali: žáci 9. B třídy ZŠ a MŠ Brno, Kotlářská 4

Jiří Růžička, Gabriela Slívová a Eliška Crháková

Gabriela - vstup 1: S paní Martou Dvořákovou jsme se potkali 17. ledna 2019 v naší škole. Život paní Marty nebyl jednoduchý, protože se zamilovala do politického vězně, který měl být původně naším pamětníkem, ale ...

... jsem tady já. Z jednoho prostého důvodu. Když se konečně na naše naléhání odhodlal jít do důchodu, tak, bohužel, nekvalitní doktorka při operačním zásahu propíchlá plíci a poškodili mu mozek.

Gabriela – vstup 2: Se svým budoucím manželem se poprvé setkala v roce 1962 při návštěvě ve vězení.

Byla jsem zděšená, to bylo moje první největší, největší pocit z toho setkání byl v té šedi a v té atmosféře hrůzy a strachu za sedmi dveřmi pancéřovými, já nevím jakými, to jsem všechno musela projít, to bylo, ten děs z té věznice, když jsem ho viděla poprvé, přehlušil veškeré ostatní věci, já jsem se tam bála. A když jsem tam uviděla toho člověka a představila jsem si, že je tam zavřený a nemůže ven. Mně bylo dvaadvacet roků, jsem byla zděšená z toho všeho. A pak jsem ho viděla od té doby až v tom osmašedesátém, a když mi řekli už máme Luboše doma, šla jsem mu podat ruku a začali jsme si povídat.“

Gabriela – vstup 3: Paní Dvořáková nikdy, i přes politickou propagandu, komunistickému režimu nevěřila.

Lidi začali něco jiného říkat doma, něco jiného říkali v práci, něco jiného říkali mezi známými, a ta doba byla plná falše, přetvářky a hlavně do ničeho se nemíchej, aby ses nikde nenamočil. Byly ty procesy, který se okrajově dotýkaly každého, i když tvrdil, že nic neví. V každé rodině někdo byl, kdo měl špatnou zkušenost, buď ho vyhodili ze statku, sebrali mu všechno, anebo byl zavřený a neví se za co vůbec. A byla mezi lidmi taková hysterie.

Gabriela – vstup 4: Paní Marta celý život pracovala v Projektovém ústavu výrobních družstev. Přesto, že byla ve svém oboru velmi dobrá, nikdy nebyla z politických důvodů povýšena.

Potom na závěr si mě vzal na soukromý pohovor a řekl mi, prosím vás zatracená ženská, už mi nepište, vy tady máte tolik černých puntíku v kádrových spisech, že vám to nemůžu dát.

Gabriela – vstup 5: Život s manželem, politickým vězněm, velmi ovlivnil její pohled na život a hodnoty, které celý život vyznávali, přenesli i na svoji dceru.

Čest, morálka, pravda a takové věci se staly naším běžným slovníkem doma. U nás se lhát nesmělo. I tak jsme vychovávali potom dceru.